

HÉBREU

Commenter en hébreu le texte suivant et traduire le passage entre [].

אם בעלת אופי

[היא היתה אם נוחה ונינוחה וכעסה ניצת רק לעתים רחוקות : כשאביכם פנה אליה ב"אמא" ולא ב"נעיה", שמה, כשבניה אמרו עליה "היא" במקום "אמא", כשהפריעו לה בסיווד הבית וכשהשכנו ב"לא נכון" על משהו שאמרה.

5 אבל פעם אחת עשתה מעשה שרק כעבור שנים הבנתי אותו. הדבר אירע ביום-כיפור; חמש שנים אחרי שעברנו מתל אביב לירושלים. בנימין היה בן אחת-עשרה שנים ואני בר-מצווה. בערב החג לבשנו חולצות לבנות ונעלי ספורט והלכנו לבית-הכנסת של השכונה. בדרך כלל לא התיר לנו אביכם לנעול נעלי ספורט מדאגה להתפתחותן של כפות הרגליים בפרט ושל עצמות השלד בכלל. אבל מנהגי יום-כיפור נגעו משום-מה ללבו. הוא אף צם, אף שבדרך-כלל לא שמר אפילו מצווה אחת.]

"לזכר אבי", הכרית, ופניו לובשות חגיגות צדקנית שלא ראינוה בשאר ימות השנה.

10 אמי, אחי ואני לא צמנו, אבל לפי דרישתו אכלנו ארוחת בוקר שלא כללה שום דבר שריחו יוצא מן החלון ולחוצ. "כאן ירושלים", אמר, "לא תל-אביב. צריך להתחשב בשכנים."

אחרי ארוחת הבוקר רצתה אמי לשמוע מוסיקה בפטיפון שלנו אבל אביכם שב וטען את טענתו.

"נשמע בשקט", אמרה אמי, "ולא צריך להזכיר לי כל הזמן שכאן ירושלים ולא תל-אביב, אני יודעת את זה טוב מאד."

”אני מאד מבקש, רעידה“, אמר אביכם, ”שלא תשמיעי כאן מוסיקה ביום-כיפור. ואת ה”רעידה“ ביטא במלרע חינוכי חגיגי ובהברות מופרדות : ”ר-ע-יה“. לא ה”רעה“ המלעילי כמו שקראו לה הכל, וגם הוא, בימים הלא-נוראים של השנה.

אמי איבזמה את סנדליה, חבשה את כובע הקש הרחב שלה, שצוהב מקלעתו נמזג בשערה וסרט התכלת שלו הכתיר את הסומק הזועם על פניה.

”בואו“, אמרה, ”נלך לנשום קצת אוויר בחוץ, כי פה צמח לנו פתאום אפיפיור. אפשר להיחנק מרוב הצדק והלבונה.

מאיר שלו, *יונה ונער*

Méir SHALEV (1948-), *Yona ve-na'ar*, 2006.